

Воронеж

Анна Ахматова

О. М.

І місто все стоїть заледеніле.
Немов під склом дерева, стіни, сніг.
По кришталях проходжу я несміло.
Узорних саночок непевний біг.
А над Петром воронезьким — ворони,
Й тополі, і склепіння світлотонне,
Мутне, розмите, в сонячній золі,
Тут слава Куликовська спить у лоні
Святої, переможної землі.
Тополі, ніби чаші милозвучні,
Зійшлись над нами, підняті за нас.
Як на весільній багатолюдній учті,
Вони дзвінкіше зазвучали враз.

А в хату, де живе поет опальний,
Приходять чергувати Муза й страх.
По їх слідах
Йде ніч, яка не відає світання.

4 березня 1936